

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้กาลในการสนทนาของ
นักศึกษาหลักสูตรภาษาสเปนมหาวิทยาลัยขอนแก่น
Error Analysis of Tenses in KKU Spanish Major Students'
Conversations

เฟื่องเกษ ทองวันชัย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

บทคัดย่อ

ผู้เรียนภาษาที่สองจะได้รับการคาดหวังว่าจะสามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ การที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้ต้องมีทั้งทักษะด้านการพูดที่ดี เช่นเดียวกับทักษะด้านการเขียน หนึ่งในปัญหาหลักของผู้เรียนชาวไทยเมื่อต้องเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศคือการใช้กาล เนื่องจากในภาษาแม่ของผู้เรียนไม่มีการเปลี่ยนรูปกริยาตามกาลในหลักไวยากรณ์ นอกจากนั้น การใช้กาลในภาษาสเปนถือว่าเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เรียนต่างชาติ เพราะมีการใช้กาลที่หลากหลายมากเมื่อเทียบกับภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาที่ผู้เรียนชาวไทยต้องเรียนเป็นภาษาที่สอง ในด้านการเรียนการสอนภาษาสเปนในฐานะภาษาต่างประเทศ มีการศึกษาวิจัยมากมายที่ให้ความสนใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย แต่ยังไม่พบการศึกษาเกี่ยวกับการสนทนาภาษาสเปนของผู้เรียนชาวไทยเลย ทั้งที่การสนทนาเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากในการเรียนภาษาที่สอง

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสนทนาของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย ซึ่งจะทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาหลักสูตรภาษาสเปน มหาวิทยาลัยขอนแก่นจำนวน 30 คน โดยที่กลุ่มตัวอย่างไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า จากกลุ่มตัวอย่าง 30 คน จะมีนักศึกษาชั้นปีที่

2 จำนวน 10 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 คนและนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 10 คน การบันทึกเสียงสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยจะมุ่งเน้นไปที่ข้อผิดพลาดในการใช้กาล ผู้วิจัยจะแยกประเภทข้อผิดพลาดที่พบเพื่อค้นหาว่าข้อผิดพลาดชนิดใดที่พบมากที่สุดในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากนั้น จำนวนของข้อผิดพลาดที่พบในการสนทนาของนักศึกษาแต่ละชั้นปีจะถูกนำมาเปรียบเทียบกันเพื่อหาคำตอบว่าจำนวนของข้อผิดพลาดแปรผันตามระดับการศึกษาของนักศึกษาหรือไม่ ผลการวิจัยที่ได้รับจะแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในด้านทักษะการพูดของนักศึกษา ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือการใช้รูปกาลปัจจุบันแทนรูปกาลอดีต ซึ่งสาเหตุอาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งคือภาษาไทย ที่เป็นภาษาที่ไม่กาลใช้กาลอยู่ในหลักไวยากรณ์ และยังพบอีกว่าอัตราของข้อผิดพลาดที่พบในการสนทนาของนักศึกษาแต่ละชั้นปีไม่มีความแตกต่างกันมากนัก

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด, กาลในภาษาสเปน, ข้อผิดพลาดในการสนทนา, ผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย

Abstract

L2 learners are expected to be able to communicate with native speakers. As well as writing skills, speaking skills are required for communicative competence. One of the major difficulties that Thai students have when they learn L2 or LF (Foreign Language) is the use of tenses due to the fact that in their L1, the Thai language, this grammatical category does not exist. In addition, the use of verb tenses in Spanish is difficult for foreign students since there are various types of verb tenses, a lot more verb tenses are used compared to other languages, like English, which Thai students learn as a second language. In the field of Spanish learning as a Foreign Language (SFL), many studies have focused on error analysis in written work by Thai learners who study Spanish whereas there is no

study about SFL Thai learners' speaking skill, in spite of its significance in L2/FL learning.

This study aims to analyze verb tense errors in conversations produced by Thai learners of Spanish. The participants consist of thirty undergraduate students from Khon Kaen University at different levels majoring in Spanish. They were interviewed in Spanish without any preparation. Of all participants, ten are second year students, ten are third year students and ten are fourth year students. Their recorded interviews were analyzed focusing on verb tenses produced in their answers. The errors were classified to find out which type of verb tense errors is the most frequently produced. Additionally, the number of errors produced by the students in the three levels was compared to discover whether the rate of verb tense errors produced by the students who study at a higher level would decrease or not. The results show the improvement of Thai students' speaking skill. The findings of this study suggest that the most frequent error is that the participants tend to use the present tense instead of the past tense. Since in Thai language the past tense forms are not used to express actions in the past, the errors produced by Thai learners can be due to L1 transfer. Moreover, the rate of errors produced by the students in the three levels does not differ significantly.

Keywords: error analysis, tenses in Spanish, errors in conversations, Thai learners of Spanish

1. บทนำ

1.1 ความสำคัญของการวิจัย

ภาษาสเปนเป็นภาษาที่ใช้กันเป็นอันดับที่ 2 ของโลก รองจากภาษาจีน¹ และเป็นภาษาที่การเรียนการสอนเป็นภาษาที่สอง (Second Language) หรือในฐานะภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) อย่างแพร่หลายทั่วโลก โดยเฉพาะในประเทศสหรัฐอเมริกาและในทวีปยุโรป ในประเทศไทยภาษาสเปนได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในสำคัญเชิงธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและการโรงแรม ทำให้มีความต้องการบุคคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาสเปนมากยิ่งขึ้น

ภาษาสเปนเป็นภาษาที่ค่อนข้างใหม่ในวงการการศึกษาไทย การเรียนการสอนภาษาสเปนในประเทศไทยยังไม่ถือว่าเป็นที่แพร่หลาย โดยในปัจจุบันมีสถาบันอุดมศึกษาเพียง 3 แห่งเท่านั้นที่มีการเรียนการสอนภาษาสเปนในระดับปริญญาตรีในฐานะวิชาเอก ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหงและมหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งเป็นได้เปิดหลักสูตรภาษาสเปนได้เพียงห้าปีเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีสถาบันระดับมัธยมศึกษาบางแห่งได้เริ่มให้มีการเรียนการสอนภาษาสเปนเป็นภาษาที่ 3 แล้วเช่นกัน เช่น โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา โรงเรียนสตรีศรีศึกษาร้อยเอ็ด เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาทั้งด้านบุคคลากร ด้านหลักการสอน หลักสูตร สื่อการสอนหรือแบบเรียน คุณภาพของผู้เรียนให้มีมาตรฐานทัดเทียมกับการเรียนการสอนในต่างประเทศและทัดเทียมกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอื่นๆในประเทศไทย การที่เราจะสามารถพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นนั้น อันดับแรกเราต้องคำนึงถึงปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างตรงจุด

ในประวัติศาสตร์ของการสอนภาษาสเปนในฐานะภาษาต่างประเทศ (Teaching Spanish as a Foreign Language) นักภาษาศาสตร์ นักวิชาการ

¹ แหล่งข้อมูลจาก Instituto de Cervantes. (2015). Español: una lengua viva. Retrieved October, 5, 2015 from: http://eldiae.es/wp-content/uploads/2015/06/espanol_lengua-viva_20151.pdf

และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาได้คัดค้นทฤษฎีที่เราสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์และศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ทฤษฎีการวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาที่สองและภาษาแม่ (Mother Tongue) ของผู้เรียน (Contrastive Analysis) และการวิเคราะห์ปัญหาจากข้อผิดพลาด (Error Analysis) ซึ่งทฤษฎีที่สองนี้เป็นวิธีที่ถูกนำมาประยุกต์ใช้อย่างมากในปัจจุบัน และในงานวิจัยชิ้นนี้เราก็นำทฤษฎีดังกล่าวมาประยุกต์ใช้เช่นกัน

เนื่องจากโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาสเปนมีความแตกต่างกันอย่างมาก โดยเฉพาะเรื่องของรูปกาล (Tenses) ในภาษาสเปนจะถือว่ามีความหลากหลายและซับซ้อนมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาไทยซึ่งไม่มีการเปลี่ยนรูปคำกริยาในการบอกกาลเวลา ดังนั้นทำให้ผู้เรียนมีความสับสนและเลือกใช้รูปกาล ผิดเมื่อต้องเขียนหรือสนทนาเป็นภาษาสเปน ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะทำวิจัยนี้ขึ้นเพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาล ของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย และหวังว่าผลการวิจัยนี้จะป็นข้อมูลให้กับผู้สอนภาษาสเปนเพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาสเปนต่อไป

เป้าหมายที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศคือการที่ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นทักษะในการสื่อสารทักษะหนึ่งที่สำคัญคือ ทักษะการพูดหรือการสนทนา (Speaking skill) ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในระหว่างการสนทนาอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดในการสื่อสารและในบางกรณีอาจทำให้ผู้พูดเสียประโยชน์โดยไม่ตั้งใจ ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องมีทักษะในการพูดภาษานั้นๆ ได้ดี งานวิจัยชิ้นนี้ถือว่าเป็นงานวิจัยชิ้นแรกที่มุ่งเน้นเรื่องปัญหาในการพูดและการสนทนาของผู้ที่เรียนภาษาสเปนในประเทศไทย และผลที่ได้จากงานชิ้นนี้ถือว่าเป็นข้อมูลที่สำคัญที่สามารถใช้อ้างอิงเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาสเปนในประเทศไทย หลังจากที่ได้ทราบปัญหาของผู้เรียนแล้ว ก็สามารถนำข้อมูลที่ได้ใช้ในการปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนหรือเนื้อหาที่ใช้สอนในชั้นเรียนได้ ทั้งนี้ก็ถือว่าจะสามารถเอื้อประโยชน์แก่นักวิจัยที่มีความสนใจในการศึกษาปัญหาในการเรียนของนักศึกษาไทยหรือหัวข้อวิจัยอื่นๆ ที่ใกล้เคียงกันได้ ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะทำการวิจัยโดยใช้นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยเห็น

ว่าผลที่ได้รับจากงานชิ้นนี้จะส่งผลอย่างมากต่อการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษา
สาขาภาษาสเปนทั้งในระดับมหาวิทยาลัยขอนแก่นและระดับประเทศในอนาคต

1.2 ทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

ข้อผิดพลาด (Error) คืออะไร

มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า ข้อผิดพลาด (Error) ไว้ ตัวอย่างเช่น ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ข้อผิดพลาด” ของ Norich (1987: 7) คือ ความคลาดเคลื่อนอย่างเป็นระบบ เมื่อผู้เรียนไม่เคยได้เรียนรู้ในเนื้อหาเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วเกิดความเข้าใจผิด ในขณะที่ Cunningsworth (1987:7) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่าข้อผิดพลาดไว้ว่าเป็นความคลาดเคลื่อนอย่างเป็นระบบที่เกิดจากกฎหรือหลักการต่างๆของภาษาที่ผู้เรียนได้เรียนรู้มาแล้ว จะเห็นได้ว่านักภาษาศาสตร์ทั้งสองท่านนี้ได้กล่าวถึงคำว่า “ความคลาดเคลื่อนอย่างเป็นระบบ” ซึ่งสามารถตีความได้ว่าเป็นความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นซ้ำๆ

นอกจากนี้ Richards and Schmidt (2002: 184) ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อผิดพลาดไว้ว่าเป็นการใช้ภาษาในแบบที่เจ้าของภาษาของภาษานั้นๆ ถือว่าเป็นความผิดหรือเป็นการเรียนรู้ที่ไม่สมบูรณ์ Richards and Schmidt (2002: 184) ได้แบ่งประเภทของข้อผิดพลาดออกเป็น 2 ประเภท ข้อผิดพลาดประเภทแรกคือ ข้อผิดพลาดระหว่างภาษา (Interlingual Error) คือ ข้อผิดพลาดที่ได้มีการถ่ายโอนมาจากภาษาแม่ของผู้เรียน อาทิเช่น ข้อผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ หรือทางด้านวัฒนธรรมอันเกิดจากภาษาแม่ ส่วนข้อผิดพลาดอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า ข้อผิดพลาดในภาษาเดียวกัน (Intralingual Error) ข้อผิดพลาดประเภทนี้ คือ การวางหลักเกณฑ์ต่างๆในภาษาเป้าหมาย (Target Language) ด้วยตัวเองมากเกินไป (Richards and Schmidt, 2002: 379) ซึ่งข้อผิดพลาดในลักษณะนี้จะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากความละเอียดเพิกเฉยต่อกฎต่างๆของภาษา การประยุกต์ใช้หลักภาษาอย่างไม่สมบูรณ์ และการสร้างสมมุติฐานของแนวความคิดที่ไม่ถูกต้อง

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis)

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเกิดขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนสมมุติฐานของทฤษฎีการวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) หลังจาก

ที่การวิเคราะห์เปรียบเทียบได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องการพิจารณาเกี่ยวกับการทดลอง ภาวทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ข้อวิพากษ์วิจารณ์ของการวิเคราะห์เปรียบเทียบมีการแบ่งประเภทดังต่อไปนี้

“First, there were the doubts concerning the ability of CA to predict errors. These doubts arose when researchers began to examine language – learner language in depth. Second, there were a number of theoretical criticisms regarding the feasibility of comparing languages and Methodology of CA. Third, there were reservations about whether CA had anything to offer the language teacher” (Ellis, 1986: 27).

และจากการศึกษาค้นคว้าล่าสุดพบว่า การเรียนภาษาที่สองเป็นกระบวนการของการสร้างระบบของภาษาที่สร้างสรรค์ (Brown, 1987: 168) กล่าวคือ จากวิธีการเรียนรู้จากกระบวนการความคิด (Cognitive Approach) ข้อผิดพลาดถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้และยังเป็นส่วนที่สำคัญในการเรียนภาษาอีกด้วย เนื่องจากข้อวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ และการพัฒนาทฤษฎีใหม่ๆ เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง ความสนใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบลดลงในขณะที่ความสนใจของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเพิ่มขึ้น

Richards and Schmidt (2002: 184) ได้อธิบายการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดว่าเป็น “the study and analysis of the errors made by second language learners”

Hasyim (2002: 43) ได้ระบุวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมีดังต่อไปนี้

- (1) เพื่อทราบว่าคุณเรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาดีเพียงใด
- (2) เพื่อทราบว่าคุณเรียนมีวิธีการเรียนภาษานั้นอย่างไร
- (3) เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับอุปสรรคที่สำคัญในการเรียนภาษา ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการสอนภาษาหรือการเตรียมสื่อการสอน

Corder (1974: 125) ได้เน้นเกี่ยวกับความสำคัญของการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดโดยผู้เรียนภาษาที่สอง โดยได้ระบุไว้ในบทความ The significance of learners' errors ไว้ดังนี้

"The study of error is part of the investigation of the process of language learning. It provides us with a picture of the linguistic development of a learner and may give us indications as to the learning process" (Corder, 1974: 125).

หลังจากนั้นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยนักภาษาศาสตร์เนื่องจากข้อจำกัดบางอย่างในการวิเคราะห์ Schachter y Celce Murcia (1977, อ้างถึงใน Larsen-Freeman y Long 1994: 64, Sánchez Iglesias 2004: 58) กล่าวว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดให้ความสำคัญกับข้อผิดพลาดมากเกินไปและไม่สนใจคุณค่าของข้อผิดพลาดว่าเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการสื่อสารให้ดีขึ้น นอกจากนี้ทฤษฎีนี้ยังไม่ได้อธิบายกลยุทธ์ของการหลีกเลี่ยงที่ผู้เรียนอาจจะใช้ ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าหากผู้เรียนสื่อสารโดยไม่มีข้อผิดพลาดเลยก็ไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนจะมีความรู้ความสามารถเทียบเท่าเจ้าของภาษา

ถึงแม้ว่าจะมีข้อจำกัดการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดก็ยังถือว่ามีความประโยชน์สำหรับนักภาษาศาสตร์และผู้สอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เนื่องจากผลที่ได้รับจากการวิเคราะห์จะแสดงให้เห็นถึงปัญหาของผู้เรียนภาษา ผู้สอนสามารถนำผลจากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่ได้รับมาเป็นปัจจัยหนึ่งในการเลือกสื่อการสอนและนำมาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงเทคนิคการสอนของตนเองเพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาสเปนในประเทศไทยยังไม่แพร่หลายมากเมื่อเทียบกับภาษาต่างประเทศอื่นๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อผิดพลาดเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาสเปนและภาษาไทยถือว่ามีจำนวนน้อยเช่นกัน ตัวอย่างการศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาสเปนของผู้เรียนชาวไทยมีดังต่อไปนี้

ไพรริน สิมมา (Simma, 2006) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลอดีตในการเขียนภาษาสเปนของนักศึกษาชาวไทย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไทยใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยว (Pretérito Perfecto Simple หรือ Pretérito Indefinido) มากที่สุดถึงร้อยละ 69 ของการใช้รูปกาลอดีตทั้งหมด รองลงมาคือการ

ใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto) แต่มีการใช้เพียงร้อยละ 27.7 เท่านั้น ข้อผิดพลาดในการเขียนที่เกิดขึ้นมากที่สุดเกิดจากความสับสนระหว่างการใช้ประโยครูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวและรูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ ซึ่งมีอัตราสูงถึงร้อยละ 65.2 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด

ชัชวาล ศรีทอง (Sritong, 2010) ทำงานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบบ่อยในการเขียนของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย ในงานวิจัยนี้ได้ทำการวิเคราะห์การเขียนของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทยทั้งหมด 20 คน ซึ่งเป็นผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่มีจำนวนสูงสุดคือข้อผิดพลาดจากการใช้คำนำหน้านาม (Article) มีจำนวน 59 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.1 รองลงมาคือข้อผิดพลาดจากใช้คำบุพบท (Preposition) มีจำนวนที่ไม่ต่างกันมากนัก คือ 53 ครั้ง หรือร้อยละ 30.63 ลำดับถัดมาคือข้อผิดพลาดจากความสับสนคล่องกันของเพศและพจน์ของคำนามกับส่วนขยายต่างๆ (Agreement) พบข้อผิดพลาดชนิดนี้ 21 ครั้ง หรือร้อยละ 12.13 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทยแล้ว ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในผู้เรียนภาษาสเปนในประเทศอื่นๆ อยู่อีกจำนวนมาก ซึ่งในงานวิจัยนี้จะยกตัวอย่างบางส่วน มีดังต่อไปนี้

Saito (2002) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนภาษาสเปนชาวญี่ปุ่น โดยงานวิจัยนี้ได้เก็บข้อมูลงานเขียนของผู้เรียนภาษาสเปนชาวญี่ปุ่นจำนวน 31 คน โดยจะแบ่งประเภทของข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ ข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำศัพท์และข้อผิดพลาดด้านวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ ผลการศึกษพบว่าข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ มีจำนวนทั้งหมด 241 ครั้ง โดยคิดเป็นร้อยละ 49.4 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ซึ่งในจำนวนของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ จะมีข้อผิดพลาดจากการใช้กริยาอยู่ทั้งหมด 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.7 รองลงมาจะเป็นข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำมีจำนวน 130 ครั้ง หรือร้อยละ 26.6 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด

Naverrete (2010) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลอดีตในการเขียนของผู้เรียนชาวรัสเซียที่กำลังเรียนภาษาสเปนขั้นสูง ซึ่งทำการวิเคราะห์

จากงานเขียนทั้งหมด 36 ชิ้น จากผู้เรียน 16 คน โดยแต่ละคนจะมีงานเขียน 2 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความสับสนระหว่างการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto) และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว (Pretérito Indefinido) มีจำนวนมากที่สุด คือ 84 ครั้งจากจำนวนข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมด 143 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60.13 ของทั้งหมด ถือว่าเป็นอัตราที่สูงมาก รองลงมาคือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากความสับสนระหว่างการใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์ (Pretérito Perfecto) และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว และข้อผิดพลาดที่เกิดความสับสนระหว่างรูปกาลอดีตและรูปกาลปัจจุบัน ซึ่งมีจำนวนเท่ากันคือ 14 ครั้งหรือร้อยละ 9.8

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง อาทิเช่น Llach, Fontecha and Espinosa (2005) ได้ทำการวิเคราะห์ความแตกต่างทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพของข้อผิดพลาดทางด้านคำศัพท์ในการเขียนภาษาอังกฤษโดยผู้เรียนชาวสเปนและชาวเยอรมันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลการวิจัยที่ได้รับคือจำนวนข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวเยอรมันมีมากกว่าข้อผิดพลาดของผู้เรียนชาวสเปน

Eun – Pyo (2002) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนเตรียมแพทย์ 35 คน นักเรียนเหล่านี้ที่มีระดับความรู้ภาษาอังกฤษในขั้นสูง โดยวัดตามคะแนนสอบ TOEIC (Test of English for International Communication) ผลของการวิจัยพบว่า กว่า 1 ใน 4 ของข้อผิดพลาดเกิดจากการถ่ายโอนจากภาษาแม่ (L1 Transfer) หรือคิดเป็นร้อยละ 26 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ส่วนข้อผิดพลาดในด้านอื่นๆ ที่ปรากฏในการวิจัยนี้ได้แก่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำผิด ร้อยละ 16 ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ร้อยละ 15 และข้อผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ร้อยละ 14 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ยังไม่พบการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการพูดหรือการสนทนาของผู้เรียน ทั้งที่ทักษะการพูดถือว่ามีความสำคัญมากในการเรียนภาษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำงานวิจัยนี้ขึ้นเพื่อศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการสนทนาของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย ซึ่งผู้วิจัยก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการ

วิจัยที่ได้รับจะมีส่วนช่วยระบุและแยกประเภทของข้อผิดพลาดที่พบในชั้นเรียน การสนทนาภาษาสเปนและช่วยแก้ปัญหาในการสนทนาของผู้เรียนภาษาสเปน ทั้งที่เป็นชาวไทยและชาวต่างชาติ

1.4 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.4.1 เพื่อศึกษาปัญหาทางด้านการใช้รูปกาลในการสนทนาภาษาสเปนของนักศึกษาชาวไทย

1.4.2 เพื่อจัดกลุ่มของข้อผิดพลาดในการใช้รูปกาลในระหว่างที่ นักศึกษาสนทนาภาษาสเปน

2. วิธีการดำเนินการวิจัย

2.1 ประชากรในการวิจัยและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกสาขาภาษาสเปน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ชั้นปีที่ 2 จำนวนทั้งหมด 40 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวนทั้งหมด 31 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวนทั้งหมด 25 คน รวมทั้งสิ้น 96 คน เป็นนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาสเปนในตั้งแต่ระดับกลางถึงระดับสูง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาวิชาเอกสาขาภาษาสเปน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ชั้นปีที่ 2-4 ชั้นปีละ 10 คน จำนวนรวมทั้งสิ้น 30 คน โดยใช้การวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบทราบบความน่าจะเป็น (Probability sampling) คือ การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยผู้วิจัยใช้วิธีการจับสลากรายชื่อของนักศึกษา

2.2 เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยนี้คือชุดคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เก็บข้อมูล ในชุดคำถามมีคำถามทั้งหมด 20 ข้อ โดยเป็นการสัมภาษณ์จะใช้ภาษาสเปน โดยที่ไม่แจ้งคำถามให้กลุ่มตัวอย่างทราบล่วงหน้า ในระหว่างการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยทำการบันทึกบทสนทนาระหว่างกลุ่มตัวอย่างและผู้สัมภาษณ์ซึ่งเป็นอาจารย์เจ้าของภาษาของสาขาภาษาสเปน การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะใช้เวลาประมาณ 8-12 นาที เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่เป็นธรรมชาติมากที่สุด

ผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่ทราบว่ามีการบินที่เสี่ยงในระหว่างการสนทนา คำถามที่ตั้งขึ้นจะเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง อาทิเช่น เรื่องราวชีวิตในอดีต ชีวิตในปัจจุบันและสิ่งที่ยากจะทำหรือแผนการต่างๆ คิดจะทำในอนาคต ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์จะต้องใช้กาลต่างๆในภาษาสเปน ตัวอย่างคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มีดังนี้

ตัวอย่างคำถามในภาษาสเปน

ตัวอย่างคำถามในภาษาอังกฤษ

- | | |
|---|--|
| 1. ¿Dónde vivías cuando eras niña? | 1. Where did you live when you were a child? |
| 2. ¿Qué te gustaba hacer en la escuela y después de la escuela? | 2. What did you like to do at school and after school? |
| 3. ¿Qué hiciste el verano pasado? | 3. What did you do last summer? |
| 4. ¿Cómo fue tu último viaje? | 4. How was your last trip? |
| 5. ¿Cuántos hermanos tienes? | 5. How many brothers or sisters do you have? |
| 6. ¿Dónde vives ahora? ¿Con quién? | 6. Where do you live? With whom? |
| 7. ¿Has visto a un famoso alguna vez? | 7. Have you ever seen a celebrity? |
| 8. ¿Has estado en el extranjero alguna vez? | 8. Have you ever been abroad? |
| 9. ¿Qué te gustaría hacer cuando termines la carreta? | 9. What would you like to do when you graduate? |
| 10. ¿Dónde vas a vivir? | 10. Where will you live? |

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีข้อจำกัดในออกแบบเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยไม่สามารถออกแบบคำถามที่ให้นักศึกษาสามารถใช้ทุกกาลตามที่ระบุไว้ในเนื้อหาข้างต้นได้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 ยังเรียนไม่ครบทุกกาคำถามในเครื่องมือวิจัยจึงมีการจำกัดการใช้กาลไว้เพียง 5 กาลเท่านั้น โดยตั้งถามกาลละ 4 ข้อ กาลที่ใช้ในชุดคำถามมีดังต่อไปนี้

1. กาลปัจจุบันของการบอกเล่า (Presente de Indicativo)
2. กาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto)
3. กาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว (Pretérito Indefinido)
4. กาลอดีตสมบูรณ์ (Pretérito Perfecto)
5. กาลอนาคต (Futuro)

นอกจากนี้ ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะเน้นข้อผิดพลาดจากการเลือกใช้กาลเท่านั้น โดยจะไม่รวมข้อผิดพลาดที่เกิดการผันกริยา หากกลุ่มตัวอย่างผันกริยาผิดแต่เลือกใช้กาลที่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะไม่ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดในการวิเคราะห์ครั้งนี้

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้หนังสือไวยากรณ์ใหม่ของภาษาสเปน (Nueva Gramática de la Lengua Española, 2009) ซึ่งตีพิมพ์โดยราชบัณฑิตยสถานแห่งประเทศสเปน (La Real Academia Española) เป็นหนังสืออ้างอิงในการตรวจสอบและระบุประเภทข้อผิดพลาดแต่ละที่ ในกรณีที่ผู้วิจัยไม่สามารถระบุประเภทของข้อผิดพลาดได้ จะมีการตรวจสอบข้อผิดพลาดนั้นๆ อีกครั้งโดยอาจารย์เจ้าของภาษา

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 จำนวนการใช้กาลและประเภทของการใช้กาล

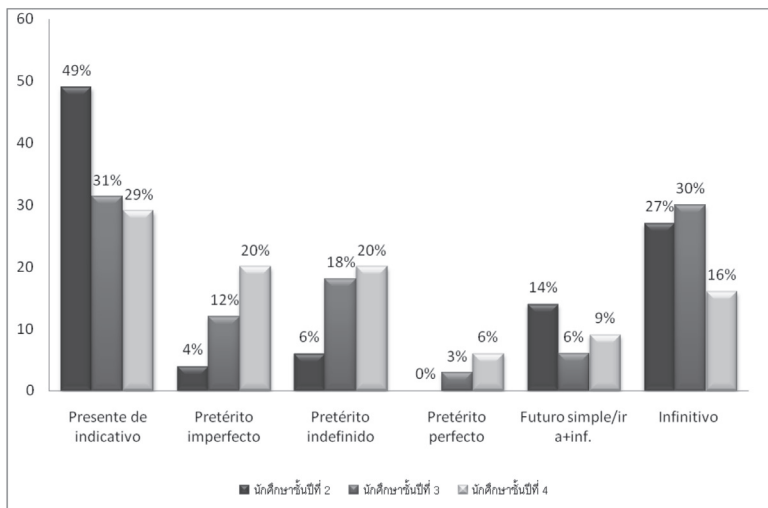
จากการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัยพบว่า จำนวนการใช้กาลต่างๆ ในการสนทนาของนักศึกษามีจำนวนรวมทั้งสิ้น 349 ครั้ง ซึ่งนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ใช้กาลมากที่สุดคือ 184 ครั้ง รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ใช้กาลทั้งหมด 98 ครั้งและชั้นปีที่ 3 มีการใช้กาลเพียง 67 ครั้งเท่านั้น เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลายคนหลีกเลี่ยงการใช้กาลโดยใช้การตอบคำถามอย่างสั้นๆ ที่ไม่ใช้กริยาแทน

การวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า รูปแบบกริยาหรือกาลต่างๆ ที่นักศึกษาใช้ในการสนทนาแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1. กาลปัจจุบันของการบอกเล่า (Presente de Indicativo)
2. กาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Préterito Imperfecto)
3. กาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยว (Préterito Indefinido)
4. กาลอดีตสมบูรณ์ (Préterito Perfecto)
5. กาลอนาคต (Futuro)
6. กริยาที่ไม่ผัน (Infinitivo)

จากจำนวนการใช้กาลของนักศึกษาตามตารางข้างต้น เราสามารถแบ่งตามกาลต่างๆ ที่นักศึกษาใช้ดังแผนภูมิ 1

แผนภูมิ 1 ร้อยละของการใช้กาลแต่ละรูปแบบในการสนทนาของนักศึกษาแต่ละชั้นปี



จากแผนภูมิ 1 จะเห็นได้ว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 จะมีการใช้รูปกาลปัจจุบันมากที่สุดคือร้อยละ 49 ของกริยาที่ใช้ทั้งหมด รองลงมาคือกริยาที่ไม่ผันร้อยละ 27 และรูปกาลอนาคตร้อยละ 14 เนื่องจากในชั้นปีที่ 2 นักศึกษาเพิ่งเริ่มเรียนรูปกาลอดีต จึงมีการใช้กาลในรูปอดีตน้อยมากเมื่อเทียบกับนักศึกษาชั้นปีอื่นๆ ซึ่งมีการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวเพียงร้อยละ 4 และร้อยละ 6 ตามลำดับ

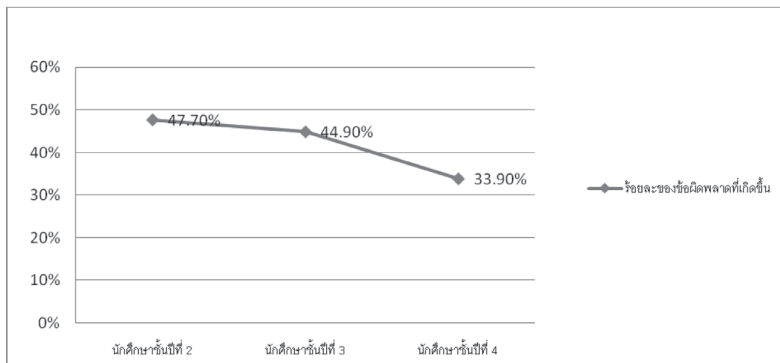
ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จะใช้รูปกาลปัจจุบันมากที่สุด คือร้อยละ 31 รองลงมาคือการใช้กริยาที่ไม่ผัน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 30 ซึ่งทั้งสองรูปแบบนี้มีอัตราการใช้ที่ใกล้เคียงกันมาก นอกจากนี้ยังมีการใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวร้อยละ 18 และใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ คิดเป็นร้อยละ 12 ใช้รูปกาลอนาคตร้อยละ 6 และลำดับสุดท้ายคือการใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์ร้อยละ 3 ของการใช้กาลทั้งหมด

การใช้กาลของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จะมีการกระจายการใช้ไปในทุกกาล ทำให้อัตราส่วนของการใช้กาลต่างๆไม่แตกต่างกันมากเท่ากับการใช้กาลของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 3 กาลที่นักศึกษาชั้นปี 4 ใช้มากที่สุดคือรูปกาลปัจจุบันคิดเป็นร้อยละ 29 รองลงมาคือการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว ซึ่งมีอัตราเท่ากันคือร้อยละ 20 ลำดับต่อไปคือการใช้กริยาที่ไม่ผันร้อยละ 16 นอกจากนี้ยังมีการใช้รูปกาลอนาคตร้อยละ 9 และการใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์ร้อยละ 6 ของการใช้กาลทั้งหมด

3.2 จำนวนข้อผิดพลาดและประเภทของข้อผิดพลาด

จากการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด จำนวนข้อผิดพลาดรวมทั้งหมดคือ 138 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 39.5 ต่อจำนวนการใช้กาลทั้งหมดของนักศึกษาทุกชั้นปี จำนวนของข้อผิดพลาดในการใช้กาลที่พบในการสนทนาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คือ 44 ครั้งของการใช้กาลทั้งหมด 98 ครั้ง ข้อผิดพลาดของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีจำนวน 32 ครั้งของการใช้กาลทั้งหมด 67 ครั้ง และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีข้อผิดพลาด 62 ครั้งของการใช้กาลทั้งหมด 184 ครั้ง

แผนภูมิ 2 ร้อยละของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในนักศึกษาแต่ละชั้นปี



เมื่อเปรียบเทียบร้อยละของข้อผิดพลาดจะพบว่า การเกิดข้อผิดพลาดจะลดน้อยลงแปรผันตามระดับความรู้ของนักศึกษา แม้ว่าอัตราร้อยละของข้อผิดพลาดของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 จะมีความแตกต่างที่ไม่มากนัก คือ ร้อยละ 47.7 และ ร้อยละ 44.9

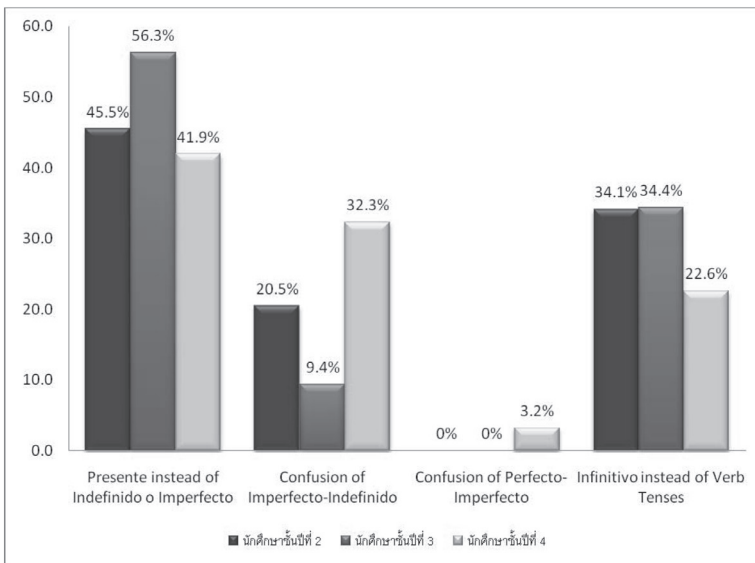
ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการสนทนาของนักศึกษาสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

1. การใช้รูปกาลปัจจุบัน (Presente de Indicativo) แทนประโยครูปกาลอดีต ซึ่งได้แก่ กาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto) และกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว (Pretérito Indefinido)
2. ความสับสนระหว่างการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto) และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว (Pretérito Indefinido)
3. ความสับสนระหว่างการใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์ (Pretérito Perfecto) และรูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ (Pretérito Imperfecto)
4. การใช้รูปกริยาที่ไม่ผัน (Infinitivo) แทนกริยารูปกาลอื่นๆ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ พบว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือ ข้อผิดพลาดจากการใช้รูปกาลปัจจุบันแทนประโยครูปกาลอดีต มีอัตราสูงถึง

ร้อยละ 46.4 รองลงมาจะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปกริยาที่ไม่ผันแทนกริยากาลอื่นๆ มีอัตราร้อยละ 29 ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์ และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวสับสน มีอัตราร้อยละ 23.2 และลำดับสุดท้ายจะเป็นข้อผิดพลาดจากการใช้ รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์และรูปกาลอดีตสมบูรณ์สับสน ซึ่งมีอัตราร้อยละ 1.4 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด

แผนภูมิ 3 ร้อยละของข้อผิดพลาดในแต่ละประเภทของนักศึกษาแต่ละชั้นปี



ข้อผิดพลาดจากการใช้รูปกาลปัจจุบันแทนรูปกาลอดีตมีอัตราสูงที่สุดในนักศึกษาทุกชั้นปี นักศึกษาที่ใช้รูปกาลปัจจุบันผิดมากที่สุดคือนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 56.3 รองลงมาคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 45.5 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ร้อยละ 41.9

จากการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อนักศึกษาตอบคำถามที่เป็นกาลอดีต หากต้องมีการใช้กริยาเดียวกับคำถามหรือการทวนคำถาม จะไม่ปรากฏข้อผิดพลาด

บ่อยนัก แต่ข้อผิดพลาดจะเกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาใช้กริยาตัวอื่นในการเล่าเรื่องต่อ
เนื่องจากคำถาม ตัวอย่างเช่น

คำถาม: ¿Qué hiciste el verano pasado? (คุณทำอะไรเมื่อฤดูร้อนที่
ผ่านมา)

“No hice muchas cosas. Voy a casa de mi abuela. La ayudo para
hacer tareas de casa y viajo a una ciudad...no... es un pueblo que se
llama Chiang-khan”. (B-17²)

(ฉันไม่ได้ทำอะไรมากมายนัก ฉันไปบ้านยาย ช่วยยายทำงานบ้านและ
ไปเที่ยวเมืองๆ หนึ่งชื่อว่าเชียงคาน)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าในประโยคแรกนักศึกษาใช้กริยารูปกาลอดีต
สมบูรณ์รูปกริยาเดียวได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากเป็นกริยาตัวเดียวกันกับในคำถาม
แต่เมื่อต้องการเล่าเรื่องต่อกลับเปลี่ยนไปใช้กริยารูปกาลปัจจุบันในกริยาตัวอื่นๆ
การที่นักศึกษาสามารถใช้กริยาตัวแรก คือ “hice” (ทำ) ได้ถูกต้อง ถึงแม้ว่าจะเป็น
กริยารูปผิดปกติของกาลนี้ สาเหตุอาจจะเป็นเพราะนักศึกษามีโอกาสได้ฝึกฝน
กริยาตัวนี้บ่อยๆ ในชั้นเรียน ทำให้สามารถใช้กริยาตัวนี้ได้คล่องในการสนทนา

อีกหนึ่งกรณีที่พบบ่อยของข้อผิดพลาดประเภทนี้คือการใช้กริยา “gustar”
(ทำให้ชอบ) จากคำถาม “¿Qué te gustaba hacer en la escuela y después
de la escuela?” (คุณชอบทำอะไรที่โรงเรียนและหลังเลิกเรียน) ตัวอย่างเช่น

“Me gusta jugar con los amigos en el parque”. (A-4)

(ฉันชอบเล่นกับเพื่อนๆ ในสวนสาธารณะ)

จากข้อมูลที่ได้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่โดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่
2 ไม่เปลี่ยนรูปกริยาตัวนี้เป็นอดีตตามคำถาม อาจเป็นเพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 2
คุ้นเคยกับการใช้กริยาตัวนี้ในรูปกาลปัจจุบัน คือ “gusta” แทนที่จะเป็น “gustaba”
ในรูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์

² ตัวอักษร A แทน นักศึกษาชั้นปีที่ 2 B แทน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ C แทน นักศึกษาชั้นปีที่
4 ส่วนเลขแทนลำดับที่ของข้อมูล ในกรณีนี้ (B-17) หมายถึงนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ข้อมูลลำดับ
ที่ 17

จำนวนข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากเป็นลำดับที่ 2 คือ ข้อผิดพลาดจากการใช้กริยาที่ไม่ผันแทนการใช้รูปแบบกริยากาลอื่นๆ ในประเภที่นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และ ชั้นปีที่ 3 ใช้กริยาที่ไม่ผันไปแทนกริยาอื่นๆ ในอัตราร้อยละที่ใกล้เคียงกันมากคือ ร้อยละ 34.1 และร้อยละ 34.4 ส่วนนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ใช้กริยา ไม่ผันแทนกริยาแบบอื่นเพียงร้อยละ 22.6

นักศึกษามีแนวโน้มจะใช้กริยาที่ไม่ผันแทนการใช้รูปกาลอดีตมากกว่ารูปกาลปัจจุบันหรืออนาคต ซึ่งอาจจะเกิดจากสาเหตุที่ว่านักศึกษามีความมั่นใจในการผันกริยากาลปัจจุบันและอนาคตมากกว่ารูปกาลอดีต เนื่องจากในภาษาสเปนมีกาลใช้กาลอดีตหลายแบบ ทำให้อาจเกิดความสับสนในการใช้หรือกลัวว่าจะเลือกใช้กาลที่ผิด นักศึกษาจึงตัดสินใจใช้กริยาที่ไม่ผันแทน รูปกาลอดีตที่นักศึกษาใช้กริยาที่ไม่ผันแทนมากที่สุดได้แก่รูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยวตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

“Mi último viaje hace tres meses. Fui a Bangkok con mi familia y visitar muchos sitios allí como Siam Paragon”. (A-20)

(การเที่ยวครั้งล่าสุดของฉันคือเมื่อสามเดือนที่แล้ว ฉันไปกรุงเทพฯกับครอบครัวและได้ไปเที่ยวหลายที่ เช่น สยามพารากอน)

“Cuando ver a mis padres en el aeropuerto, quería llorar porque echaba de menos a ellos”. (B-16)

(ตอนฉันเจอกับพ่อแม่ ฉันอยากร้องไห้เพราะฉันคิดถึงพวกเขา)

ในตัวอย่างแรกนี้ มีการใช้กริยาที่ไม่ผันคือ “visitar” แทนรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยวคือ “visitó” ส่วนในตัวอย่างที่สอง มีการใช้กริยาที่ไม่ผันคือ “ver” แทนรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยวคือ “vi”

ลำดับที่ 3 คือข้อผิดพลาดที่เกิดจากความสับสนระหว่างการใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์และรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดี่ยวจากข้อมูลที่ได้พบว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ใช้ผิดมากที่สุด คือร้อยละ 32.3 ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ใช้กริยาในรูปแบบรูปกาลอดีตมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับชั้นปีอื่นๆ รองลงมาคือนักศึกษาระดับชั้นปีที่สอง คิดเป็นร้อยละ 20.5 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 ใช้ผิดเพียงร้อยละ 9.4 เนื่องจากนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 ใช้รูปกาลอดีตทั้งสองประเภที่

มากกว่านักศึกษาชั้นปี่อื่นๆ จึงมีแนวโน้มที่จะใช้กริยารูปกาลอดีตทั้งสองแบบ
สับสนมากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 ไม่ใช้รูปกริยาลอดีต
มากนักแต่ใช้กริยารูปกาลปัจจุบันหรือกริยาที่ไม่ผันแทน

จากข้อมูลที่ได้พบว่า ข้อผิดพลาดส่วนมากจะเกิดจากการใช้รูปกาล
อดีตไม่สมบูรณ์แทนรูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 64 ของ
ข้อผิดพลาดประเภทนี้ และร้อยละ 36 จะเป็นข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้
รูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวแทนรูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์จะสถิติจะเห็นได้ว่า
นักศึกษามีแนวโน้มที่จะใช้รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์มากกว่ารูปกาลอดีตสมบูรณ์
รูปกริยาเดียว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“Cuando llegaba a Krabi, tuve que coger autobús para ir a hotel”.

(C-11)

(พอฉันไปถึงที่จังหวัดกระบี่ ฉันต้องนั่งรถบัสเพื่อไปโรงแรม)

ในประโยคนี้เป็นเหตุการณ์ในอดีตที่เกิดขึ้นและจบลงอย่างสมบูรณ์แล้ว
ต้องใช้รูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวทั้งสองกริยา แต่นักศึกษาเลือกใช้รูปกาล
อดีตไม่สมบูรณ์ในกริยาตัวแรก นักศึกษาอาจมีความเข้าใจที่ผิดว่าต้องใช้กริยา
รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์หลังคำสันธานที่ใช้บอกเวลาคือ “cuando” (เมื่อ) เนื่องจาก
คำสันธานตัวนี้สามารถใช้กับทั้งกริยารูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียวและกริยา
รูปกาลอดีตไม่สมบูรณ์

สาเหตุของข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่งได้แก่ การใช้รูปกาลอดีตโดยไม่มี
คำวิเศษณ์บอกเวลาหรือบอกความถี่ หากมีการใช้คำบอกเวลากำกับในประโยค
นั้น นักศึกษาจะใช้กาลได้อย่างถูกต้อง แต่ถ้าในประโยคนั้นไม่มีการระบุคำบอก
เวลาที่ชัดเจน จะเกิดความสับสนในการใช้กาลอดีตทั้งสองแบบ ตัวอย่างเช่น

*“Normalmente después de la escuela iba a la casa de mi tía. Ella
me cocinó para cenar”.* (C-5)

(โดยปกติแล้วหลังเลิกเรียนฉันมักจะไปที่บ้านของป้า ป้าทำอาหารให้ฉัน
กินเป็นข้าวเย็น)

จากตัวอย่างข้างต้น ในประโยคแรกนักศึกษาใช้กริยาได้อย่างถูกต้อง
เนื่องจากมีคำวิเศษณ์บอกความถี่คือ “normalmente” (โดยปกติ) ระบุไว้ในขณะ

ที่ประโยคที่สองเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำเช่นกัน แต่เนื่องจากไม่มีการใช้คำวิเศษณ์บอกความถี่ จึงทำให้นักศึกษาตัดสินใจใช้กริยารูปกาลอดีตสมบูรณ์รูปกริยาเดียว ซึ่งเป็นรูปกาลที่ไม่ถูกต้อง

ข้อผิดพลาดประเภทสุดท้าย คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดความสับสนในการใช้กาลอดีตสมบูรณ์และกาลอดีตไม่สมบูรณ์ ข้อผิดพลาดประเภทนี้เกิดขึ้นน้อยที่สุดคือร้อยละ 3.2 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด และเกิดจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เท่านั้น ตัวอย่างของข้อผิดพลาดชนิดนี้คือ

“Cuando era pequeña, nunca he llegado a escuela tarde”. (C-27)

(ตอนที่ฉันเป็นเด็ก ฉันไม่เคยไปโรงเรียนสาย)

จากประโยคในตัวอย่าง นักศึกษาใช้กริยากาลอดีตสมบูรณ์แทนการใช้กาลอดีตไม่สมบูรณ์ในการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นประจำในอดีต ข้อผิดพลาดนี้เกิดจากการใช้กาลอดีตกับคำวิเศษณ์บอกความถี่คำว่า “nunca” (ไม่เคย) คำวิเศษณ์คำนี้สามารถใช้กับกาลอดีตทั้งสองแบบ จึงทำให้นักศึกษาเลือกใช้รูปกาลอดีตที่ผิด

4. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ข้อผิดพลาดมีบทบาทสำคัญสำหรับอาจารย์และนักวิจัยในการสำรวจกระบวนการการเรียนรู้และกลยุทธ์ในการเรียนรู้ของผู้เรียน การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการพูดถือว่าไม่เป็นที่แพร่หลายมากนัก เนื่องจากการเก็บข้อมูลยากกว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดจากงานเขียน อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการสนทนาของผู้เรียนภาษาสเปนชาวไทย และผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการค้นหาข้อผิดพลาดในทักษะการพูดเช่นเดียวกับทักษะการเขียนเพื่อที่จะนำผลการวิจัยไปพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนและช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาที่ดี

ผลการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยรวมของนักศึกษาในแต่ละชั้นปีแสดงให้เห็นว่าอัตราของข้อผิดพลาดจะลดน้อยลงในการสนทนาของนักศึกษาระดับชั้นปีที่สูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตามอัตราร้อยละที่ได้ก็ไม่ถือว่านักศึกษามีพัฒนาการที่ดีขึ้นมากนัก หากเปรียบเทียบระหว่างอัตราร้อยละของข้อผิดพลาดในนักศึกษาชั้นปี

ที่ 2 และ 3 ซึ่งได้แก่ ร้อยละ 47.7 และร้อยละ 44.9 แต่เมื่อดูอัตราร้อยละของข้อผิดพลาดของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 จะพบว่ามียัตราที่ต่ำลงคือ ร้อยละ 33.9 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีพัฒนาการในการใช้กาลในการพูดที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน

จากผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดในการสนทนาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2-4 เกิดจากการใช้กริยารูปกาลปัจจุบันแทนการใช้กริยารูปกาลอดีต ข้อผิดพลาดประเภทนี้มีอัตราสูงถึงร้อยละ 46.4 เมื่อวิเคราะห์ตามระดับชั้นปีของนักศึกษาพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีข้อผิดพลาดประเภทนี้มากที่สุด ซึ่งถือว่าไม่สอดคล้องกับระดับความรู้ที่ควรจะเป็น ลำดับรองลงมาคือ อัตราร้อยละของข้อผิดพลาดในการใช้กริยาที่ไม่ผันแทนรูปกริยาในกาลต่างๆ อัตราร้อยละของข้อผิดพลาดประเภทนี้จะค่อนข้างสูงในการสนทนาของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ซึ่งมีอัตราสูงถึงร้อยละ 34 ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการใช้กริยาที่ไม่ผันผิดพลาดเพียงร้อยละ 22.6 เท่านั้น

จากผลการวิจัยข้างต้นนี้แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ยังไม่มีความสามารถในการผันกริยาที่ีเท่าที่ควร จึงเลือกที่จะใช้รูปกาลปัจจุบันแทนรูปกาลอดีตและใช้กริยาในรูปที่ไม่ผันในการสนทนา การที่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จะมีข้อผิดพลาดในการสนทนาอาจไม่ถือว่าเป็นปัญหา เนื่องจากนักศึกษาในระดับชั้นนี้เรียนโครงสร้างของกาลยังไม่ครบถ้วน ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาเลือกใช้กริยาที่ไม่ผันหรือกริยารูปกาลปัจจุบันแทนกาลที่ยังไม่ได้เรียน แต่สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 นั้นถือว่ามีความรู้ทางไวยากรณ์เรื่องกาลครบถ้วนทุกกาลแล้ว แต่ยังมีอัตราข้อผิดพลาดไม่ต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากนัก การที่นักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 ไม่สามารถเปลี่ยนกาลในเวลาสนทนาได้ทันที อาจเป็นเพราะยังขาดการฝึกฝนการสนทนาหรือมีโอกาสดูใช้ภาษาสเปนค่อนข้างน้อยทั้งในชั้นเรียนและในชีวิตประจำวัน จึงยังไม่สามารถนำความรู้ทางไวยากรณ์ที่เรียนมาประยุกต์ใช้ในการสนทนาได้อย่างถูกต้อง

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่นักศึกษามักจะเลือกใช้กริยาไม่ผันแทนกาลอื่นๆหรือใช้รูปกาลปัจจุบันแทนรูปกาลอดีต คือ อิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน เนื่องจากในภาษาไทยไม่มีการใช้รูปแบบกริยาตามกาล นักศึกษาจึงคุ้นเคยกับการใช้กริยาเพียงรูปเดียวในการสื่อสารในทุกกาลเวลา จึงเป็นอุปสรรคในการเรียน

รู้ภาษาที่สองที่ต้องเปลี่ยนรูปกริยาต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตอบคำถามในการสนทนา ซึ่งนักศึกษาต้องตอบคำถามทันที ไม่มีเวลาในการคิดวิเคราะห์ว่าควรจะใช้กริยาบุพบกาลใด จึงตัดสินใจเลือกใช้รูปกริยาที่ง่ายกว่าในระหว่างสนทนา

ผลการวิจัยทั้งหมดที่ได้จากการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่า ผู้สอนภาษาสเปนควรจะทำให้ความสนใจในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้กาลในการพูดและการสนทนาของผู้เรียนมากขึ้น และผู้เรียนเองก็ต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างภาษาที่เรียนและภาษาแม่ของตน และต้องฝึกการใช้รูปกริยาในกาลต่างๆ มากยิ่งขึ้น อาจเป็นได้ว่าผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาอาจเน้นความเข้าใจในการสื่อสารเป็นสำคัญและมองข้ามข้อผิดพลาดในเรื่องกาลไป แต่ถ้าผู้เรียนต้องสื่อสารกับเจ้าของภาษาในสถานการณ์จริง การใช้กาลที่ถูกต้องมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการทำให้การสื่อสารเป็นไปอย่างราบรื่นและมีความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในการแก้ปัญหาเรื่องการใช้นั้น ผู้เรียนต้องศึกษาหลักการใช้กาลและกฎเกณฑ์ต่างๆ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ แล้วฝึกใช้บ่อยๆ โดยการฝึกนั้นไม่ควรฝึกโดยการทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนอย่างเดียว ควรฝึกใช้ในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติหรือเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียน จึงจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้กาลนั้นๆ มากยิ่งขึ้น ผู้สอนอาจมีส่วนช่วยเรื่องคำศัพท์และแก้ไขข้อผิดพลาดให้กับผู้เรียน พร้อมชี้แจงเหตุผล เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้กาลในภาษาสเปนทั้งในทักษะการพูดและการเขียนได้อย่างถูกต้อง

5. เอกสารอ้างอิง

- Brown, H. D. (1987). *Principles of language learning and teaching: A 15'Uieek program of strategies for success.* (2nd ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Chen, H. C. (2000). Error analysis of some features of English article usage. *Journal of Wu-Feng Applied Linguistics*, 8, 282-296.
- Corder, S. P. (1967). The significance of learners' errors. Cited in J.C. Richards (ed.) 1984. *Error Analysis: Perspectives on second language acquisition*, 19 – 27. London: Longman.

- Corder, S. P. (1971). Idiosyncratic dialects and error analysis. *IRAL*, IX 2, 147-160, y in J. SVARTVIK (ed.), *Errata: Papers in Error Anayisis* (1973) (Also in Corder (1981: 14-25)).
- Corder, S. P. (1974). Error Analysis. In Allen J. P. B. and Pit Corder (1974, editors). **Techniques in Applied Linguistics** (The Edinburgh Course in Applied Linguistics). London: Oxford University Press.
- Corder, S. P. (1981). **Error Analysis and Interlanguage**. Oxford: Oxford University Press
- Cunningsworth, A. (1987). **Evaluation and selecting EFL teaching materials**. London: Heinemann Education Book.
- Ellis, R. (1985). **Understanding second language acquisition**. Oxford: Pergamon Press.
- Ellis, R. (1986). Theories of second language acquisition. Making it happen: Interaction in the second language classroom. **From theory to practice**, 390-417. White Plains, New York: Longman.
- Ellis, R. (1997). **SLA research and language teaching**. Oxford: Oxford University Press.
- Eun-pyo, L. (2002). **Error analysis on medical students' writing**. Eulji University, School of Medicine. Retrieved December, 23, 2014 from: <http://www.paaljapan.org/resources/proceedings/PAAL8/pdf/pdf053.pdf>.
- Hasyim, S. (2002). **Error analysis in the teaching of English**, (1), 42– 50. Reteived November, 16, 2014 from: <http://kata.petra.ac.id/index.php/ing/article/download/15485/15477>
- Instituto de Cervantes. (2015). **Español: una lengua viva**. Retrieved October, 5, 2015 from: http://eldiae.es/wp-content/uploads/2015/06/espanol_lengua-viva_20151.pdf

- Lado, R. (1957). *Linguistic Across Cultures*. Ann Arbor: University of Michigan.
- Larsen-Freeman, D. and Long, M. H. (1994). *Introducción al estudio de la adquisición de segundas lenguas*. Madrid: Gredos..
- Llach, M. P. A., Fontecha A. F., and Espinosa, S. M. (2005). Differences in the written production of young Spanish and German learners: Evidence from lexical errors in a composition, *Barcelona Language and Literature Studies*, 14: 1-13.
- Mañas Navarrete, I. (2010). *Análisis de errores en la producción escrita de estudiantes rusos de nivel avanzado de español en el uso de los tiempos de pasado*. (Master's thesis, University of Barcelona, Barcelona). Retrieved September, 4, 2014 from: <http://www.mecd.gob.es/redele/Biblioteca-Virtual/2011/memoriaMaster/1-Trimestre/IBanManas.html>
- Norrish, J. (1987). *Language learning and their errors*. London: Macmillan Publisher Ltd.
- Real Academia Española. (2010). *Nueva gramática de la lengua española*. Madrid: Espasa Libros.
- Richards, J. C. and Schmidt, R. (2002). *Dictionary of Language Teaching & Applied Linguistics*. Pearson Education Limited. London: Longman.
- Saito, A. (2002). *Análisis de errores en la expresión escrita de los estudiantes japoneses*. (Master dissertation). Retrieved October, 22, 2014 from: <http://www.mecd.gob.es/redele/BibliotecaVirtual/2005/memoriaMaster/1-Semestre/SAITO.html>
- Sánchez Iglesias, J. J. (2004). *Errores, corrección y fosilización en la didáctica de lenguas afines: Análisis de errores en la expresión escrita de estudiante italianos de E/LE*. Salamanca: Universidad de Salamanca.

- Schachter and C. Murcia (1977). Some reservations concerning EA.,
TESOL Quarterly, 11, 441-451.
- Schmitt, N. (2000). **Vocabulary in Language Teaching**. New York:
Cambridge University Press.
- Simma, P. (2006). **Los sistemas verbales del tailandés y del español:
errores en la utilización de los tiempos del pasado**. (Master's thesis,
University of Salamanca, Salamanca) Retrieved July, 14, 2014
from: [http://www.mecd.gob.es/redele/Biblioteca-Virtual/2006/
memoriaMaster/2-Semestre/SIMMA.html](http://www.mecd.gob.es/redele/Biblioteca-Virtual/2006/memoriaMaster/2-Semestre/SIMMA.html)
- Sritong, C. (2008). **El aprendizaje del español como lengua extranjera en
Tailandia: análisis de los errores gramaticales más frecuentes
en textos escritos**. (Unpublished Master's thesis). University of
Granada, Granada.